

De Morricone a Napoleó, a Salt

Acompanyants de la senyora que volia parlar al ple discutint amb els agents, ja fora de l'ajuntament Foto: J.N.

No se'n pot fer mai cas de l'ordre del dia dels plens de Salt a l'hora de preveure si la sessió serà calmada, tensa, avorrida, interessant, curta, llarga... se'ns acabarien els adjectius. Inesperadament, però, et pots trobar que durant un debat sobre el preu de l'aigua, l'Agència Catalana de l'Aigua i el paper de figurant que té Salt a l'hora de decidir res dins Aigües de Girona, Salt i Sarrià, soni una de les bandes sonores d'Enio Morricone: el xiulet de la pel·lícula La muerte tenía un precio. Sort que el propietari del mòbil —que el va tancar de seguida— no duia la música d'El Padrino, perquè potser hauria fet l'efecte que no era un incident sonor, sinó que algú volia posar banda sonora al debat sobre el servei de l'aigua. La de dilluns

es preveia una sessió prou tranquil·la, i va ser-ho fins que una senyora del públic es va aixecar per parlar, i ho va fer. L'alcalde, Jaume Torramadé, li va dir que per poder participar al ple havia de demanar-ho amb anterioritat. La senyora, d'origen subsaharià, no en va fer cap cas i va començar a cridar mentre l'alcalde li deia que el procediment no permetia la intervenció. Davant la insistència, Torramadé va dir que no era “el que és habitual”, però que davant l'evident desconeixement de la senyora del reglament... els crits no el van deixar continuar en el que semblava havia de ser una concessió extraordinària que fes ús de la paraula. La senyora ni se'l va escoltar i va continuar cridant. Finalment l'alcalde la va fer desallotjar. Entre dos policies van treure-la per força mentre ella lluitava per alliberar-se. Un cop a fora de la sala va renegar encara una bona estona contra el que considerava una injustícia. El ple va recuperar la normalitat. És a dir: les baralles dialèctiques entre regidors. Iolanda Pineda (PSC) va dir que el seu grup “mai” votaria a favor d'una moció del PxC, fos quina fos, per l'ideari xenòfob del partit. Maria Osuna (PxC) s'hi va tornar dient que ella sí que votaria mocions del PSC si eren beneficioses per als ciutadans. Felip Gil (PP) va acusar d’“oportunista” el PSC per la moció que van presentar d'ajuda a les persones dependents. Yasmina Abad (PSC) va dir-li que el PP només té diners per salvar bancs. Ferran Burch (Independents per Salt) va demanar que s'obrin les fonts de Salt —n'hi ha 27 de 29 tancades, va assegurar—. Josep Valentí (CiU) va defensar el tancament pel mal ús que en fan alguns veïns. La discussió va pujar de to fins que Valentí va dir a Burch que posés una mànega d'aigua a casa seva i repartís la seva aigua si volia. En resposta a unes paraules de l'alcalde sobre la feina que el grup de CiU havia fet des de l'oposició, Mingo Àlvarez(PSC) va dir-li que si havien fet tanta bona feina potser que tornessin a l'oposició. Torramadé li va contestar que “com va dir Napoleó, els savis busquen la saviesa i els necis creuen haver-la trobat.” Àlvarez es va prendre malament el comentari, però era just el final de la pel·lícula —ai, del ple— i ja no hi havia temps per a més batalles. La propera sessió, al juliol.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 19-06-2013 Pàgina 17

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/655922-de-morricone-a-napoleo-a-salt.html?piwik_campaign=n-rss&piwik_kwd=mecSocietat&utm_source=rss&utm_medium=mecSocietat&utm_campaign=rss